

Sygn. akt III CSK 345/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku W. S. i K. S.
przy uczestnictwie W. Ś. I in.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 maja 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika J. B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 10 maja 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od uczestnika J. B. na rzecz wnioskodawców kwotę 450
zł (czterysta pięćdziesiąt zł) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 maja 2018 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie o zasiedzenie oddalił apelację uczestnika J. B. od postanowienia Sądu Rejonowego w M. z dnia 18 lipca 2017 r.

Uczestnik wniósł skargę kasacyjną, wskazując na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, dotyczącego dopuszczalności przyjmowania za własne przez sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji. Ponadto starał się wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, spowodowaną brakiem rozważań Sądu drugiej instancji na temat możliwości zasiedzenia części działki, pełniącej rolę rowu melioracyjnego o społecznym i publicznym celu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd rozpoznający apelację jest wprowadzie sądem merytorycznym, ale przede wszystkim pełni funkcję sądu odwoławczego, dokonującego kontroli instancyjnej w granicach wniosków apelacji. W orzecnictwie przyjęto, że jeżeli w apelacji kwestionowane są ustalenia sądu pierwszej instancji, ale sąd drugiej instancji zarzutów w tym przedmiocie nie podziela, może przyjąć ustalenia „za własne”, bez konieczności ich powtarzania.

Z tego względu przyczyna kasacyjna dotycząca art. 233 k.p.c. odwołująca się do zrzutów naruszenia tego przepisu, nie jest uzasadniona, zwłaszcza że w postępowaniu kasacyjnym ustalenia faktyczne ani ocena dowodów nie mogą być w ogóle badane (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Nie występują także przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jest bowiem oczywiste, że zastosowanie art. 172 k.c. - w stanie faktycznym ustalonym przez Sądy i niepodważalnym w postępowaniu kasacyjnym - było prawidłowe.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 520 § 2 w związku z art. 398²¹, 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.